

Hiz. İsmail (A.S): Teslimiyet Abidesi
Gönderen Kadir Hatipoglu - Ocak 13 2021 10:23:41

Hiz. İsmail (A.S): Teslimiyet Abidesi
بِسْمِ اللهِ
الرَّحْمَنِ
الرَّحِيمِ وَاذْكُرْ
فِى
الْكِتَابِ
اِسْمَعِيلَ
اِنَّهُ
كَانَ
صَادِقَ
الْوَعْدِ
وَكَانَ
رَسُولاً
نَبِيًّا "Kitap'ta İsmail'i de an.
Şüphesiz o, sözünde duran bir kimse idi. Bir resûl, bir nebîi idi.“
(Meryem, 19/54) وَكَانَ
يَأْمُرُ
اَهْلَهُ
بِالصَّلَوةِ
وَالزَّكَوةِ
وَكَانَ
عِنْدَ
رَبِّهِ
مَرْضِيًّا Ailesine
namaz ve zekâtı emrederdi. Rabbi'nin katında da hoşnutluğa ulaşmıştı." (Meryem, 19/55)
Kur’an-ı Kerim’de adı zikredilen peygamberlerden biri olan Hiz. İsmail (a.s), bir
teslimiyet abidesidir. Önce bir müjde olarak, ardından babası Hiz. İbrahim’ın,
annesi Hâcer’ın ve manevi annesi Sare’nın sınıandığı bir imtihan olarak
karşımıza çıkmaktadır. Hiz. İsmail, Hiz. İbrahim&rsquo'e saçı sakalı ağardığı bir
zamanda verilen bir müjdeydi, fakat bir son değil yepyeni bir başlangıçtı. Onun
ardından “İshak” gelecekti “Sare” anneden. Hiz. İsmail’ın
neslinden son peygamber Hiz. Muhammed, Hiz. İshak’ın neslinden Hiz. Yakup, Hiz. Yusuf,
Hiz. Musa, Hiz. Harun ve daha nice peygamberler gelecekti. Hiz. İbrahim (a.s), Allah’a
kendine sâlih bir evlat vermesi içın dua etmişti. Allah da onun duasını kabul ederek
ona İsmail (a.s)’i bahşetmişti. Nitekim Hiz. İbrahim de öyle diyordu:
اَلْحَمْدُ
لِلَّهِ
الَّذِى
وَهَبَ لِى
عَلَى
الْكِبَرِ
اِسْمَعِيلَ
وَاِسْحَقَ

اِنَّ رَبِّى
لَسَمِيعُ
الدُّعَاءِ
“Hamd, iyice yaşlanmış iken bana İsmail’i ve İshak’ı veren Allah’a
mahsustur. Şüphesiz Rabbim duayı işitendir.” (İbrahim, 14/39) Ardından daha adı
dahi konulmamış Mekke yolunda çıkar karşımıza. Çıde ağır aksak ilerleyen
iki silik iz. Bir yanda nebi İbrahim (a.s), diğer yanda cefâkâr anne Hâcer ve elde
bir küçük bebek: İsmail. Allah’ın emriyle konaklayan, Allah&rsquo'ın
emriyle ilerleyen ve Hicaz’a doğru yol alan bir küçük kafil. Her taraf
ıssız ve susuz. Hz. İbrahim Allah Teâlâ'’nin emriyle hanımı Hâcer ve oğlu
İsmail’i Kâbe’nin daha sonra inşa edildiği yere yakın bir yerde
büyük bir ağacın yanına bıraktı. Yanlarına bir dağarcık hurma ve biraz su koydu. Hz.
İbrahim dönüp giderken Hâcer, “Ey İbrahim, bizi bu ıssız ve kimsesiz
vadide bırakıp da nereye gidiyorsun?” dedi. Hâcer tekrar, “Ey İbrahim! Bizi
burada bırakmanı sana Allah mı, emretti?” diye seslendi. Hz. İbrahim, “Evet Allah
emretti” deyince, Hâcer, “Öyleyse Allah bize yeter, bizi o korur”
diyerek Allah’a tevekkül etti. Hz. İbrahim de Beytullah’a dönerek
şöyle dua etti: رَبَّنَا
اِنِّى
اَسْكَنْتُ
مِنْ
ذُرِّيَّتِى
بِوَادٍ
غَيْرِذِى
زَرْعٍ
عِنْدَ
بَيْتِكَ
الْمُحَرَّم
16; رَبَّنَا
لِيُقِيمُوا
الصَّلَوةَ
فَاجْعَلْ
اَف.ْئِدَةً
مِنَ
النَّاسِ
تَهْوِى
اِلَيْهِمْ
وَارْزُقْهُ
05;ْ مِنَ
الثَّمَرَات
16; لَعَلَّهُمْ
يَشْكُرُونَ
“Rabbimiz! Ben çocuklarımdan bazısını, senin kutsal evinin (Kâbe’nin)
yanında ekin bitmez bir vadiye yerleştirdim. Rabbimiz! Namazı dosdoğru kılmaları için
(böyle yaptım). Sen de insanlardan bir kısmının gönüllerini onlara meylettir,
onları ürünlerden rızıklandır, umulur ki şükrederler.” (İbrahim, 14/37)
Aradan günler geçti. Yanlarındaki su ve hurma bitti. Etrafta kimseler yoktu,
çocuk susuzluktan ağlıyordu. İşte, bu çı ikliminde, susuzluktan kıvranan

çocuğunun hayatından endişe duyan ve belki bir su bulurum umuduyla iki tepe (Safa ve Merve) arasında koşuşturan ve dilinde dua Allah'a yalvaran Hacer; Allah'a güvenin ve sabrın sınavında... İşte bu sabrın hediyesi zemzem ve sa'y; artık iki direk arasından ibaret kalan o büyük semboller Safa ve Merve. Ardından yine sınav ve yine o teslimiyet: İsmail يَآاَبَتِافْعَلْ مَاتُؤْمَرُسَتَجِدُنِىاِنْ شَآءَاللهُ مِنَالصَّابِرِينَ “Babacığım, emrolunduğun şeyi yap. Allah'ın dilemesiyle beni sabredenlerden bulacaksın.” (Sâffât, 37/102) dedi. Babası, يَابُنَىَّاِنِّى اَرَىفِىالْمَنَامِاَنِّىاَذْبَحُكَفَانْظُرْمَاذَا تَرَى“Yavrucuğum, rüyamda seni kurban ettiğimi gördüm. Bir düşün, ne dersin” (Sâffât, 37/102) diyordu. O güzel dilde işte bu teslimiyet. Bu teslimiyetin hep birer hediyesidir: Kurban, Kâbe, Hacc. وَاِذْ يَرْفَعُاِبْرَهِيمُالْقَوَاعِدَمِنَالْبَيْتِوَاِسْمَعِيلُرَبَّنَاتَقَبَّلْمِنَّااِنَّكَاَنْتَالسَّمِيعُالْعَلِيمُ “Hani İbrahim ve İsmail evin (Kâbe'nin) temellerini yükseltiyor ve şöyle dua ediyordu: “Ey Rabbimiz! Bizden kabul buyur. Şüphesiz sen hakkıyla işitensin, hakkıyla bilensin.” (Bakara, 2/127) رَبَّنَاوَاجْعَلْنَامُسْلِمَيْنِلَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَآاُمَّةً

[illegible]